

Över 200 katter skjutna

Under tre år skjuts över 200 vuxna katter och åtskilliga kattungar avlivas på annat sätt. Trots att det redan från början är klart att djurägaren inte klarar att få slut på van-vården så låter myndigheterna mannen hållas. Bokstavligt talat lät man generationer att katter födas bara för att dö. Till slut förklarar sig myndigheterna nöjda och lägger ner ärendet – utan påföljd. Och mannen har fortfarande katter kvar.

Hösten 2022 kommer den första anmälan från allmänheten. Myndigheten gör ett försök till hembesök men då ingen är hemma nöjer man sig med att lämna en lapp i brevlådan och i januari 2023 avslutas ärendet utan vidare åtgärd. I början av mars samma år tar länsstyrelsen emot ännu en anmälan och denna gång gör man en inspektion. Då konstateras ett stort antal brister i djurhållningen: för många katter utan tillstånd, dålig pälsvård, smuts, avföring och urin i bostaden, bristande daglig tillsyn, okontrollerad förökning mm. Djurägaren vet inte själv hur många katter han har men tror att det rör sig om ca 25. Det har varit dubbelt så många men han har anlitat en jägare för att skjuta en del av katterna och själv har han avlivat flera kattungar.

Myndigheterna nöjda

Under följande år ökar antalet katter och mannen fortsätter att periodvis låta jägare skjuta katter. Till slut har mer än 200 vuxna katter och ett okänt antal kattungar fått sätta livet till. Hösten 2025 läggs ärendet ner, utan påföljd eller ens djurförbud. Då har mannen fortfarande ett antal okastrerade katter i sin ägo. Länsstyrelsen förklarar sig nöjda med situationen då det finns en jägare som lovat att fortsätta skjuta katter om det blir för

Kattunge som gått med ett brutet ben så länge att benet drabbats av nekros. Kattungen avlivades av djurskyddsskäl.

Innehåll:

I fokus: Djursamlare s. 1-5
Hemma hos: Hildas Tassebo s. 6
Känner du till Lex Maja? s. 7
Ny studie – myndigheterna utnyttjar katthemmen s. 8
Oplanerad avel
– vad gäller egentligen? s. 8
Om SVEKATT s. 9
svekatt.se, info@svekatt.se

Bostaden var otroligt smutsig med överfulla toalådor och tomma kattmatsburkar med vassa kanter överallt. Ammoniaknivån i luften var så hög att det var svårt att andas. Bilder: privat och länsstyrelsen.

många. Ca 70 katter kom undan med livet i behåll tack vare idogt arbete från flera ideella organisationer som fångat in katterna, trots att djurägaren inte alltid varit samarbetsvillig.

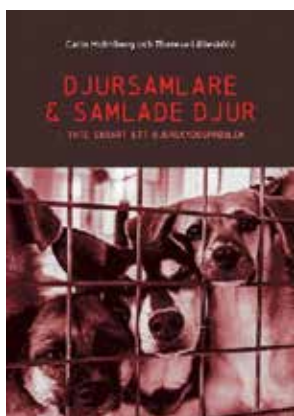
När man läser igenom ärendet är det redan från början helt uppenbart att djurägaren inte klarar av att hantera situationen. I bakgrunden finns problem som ohälsa, arbetslöshet och dålig ekonomi. Han framhåller också flera gånger att han mår dåligt av situationen och lider med katterna som avlivs. Samtidigt gör han i stort sett ingenting för att omplacera katterna eller kastrera de katter han vill ha kvar. Han hävdar att bostaden ska städas och renoveras men i stället ökar misären. Ändå låter myndigheterna honom hållas, så länge han försäkrar att han är med på att antalet katter måste minskas och fortsätter att avliva dem. Det lidande som katterna föds till och upplever när de jagas in i fällor för att skjutas saknar uppenbarligen betydelse.

Inget intresse för ny kunskap

Sociologen Carina Holmberg, som studerat djursamlande, vittnar om myndigheternas ointresse för att ta till sig och tillämpa den kunskap som finns. Tillsammans med antrozoologen Therese Lilliesköld publicerade hon 2022 rapporten *Djursamlare och samlade djur – inte bara ett djurskyddsproblem*. Där har de sammanställt internationell forskning om djursamlande, kartlagt situationen i Sverige och tagit fram en metod för hur man bättre kan arbeta med att påverka personer som samlar på djur.

Jag ringer upp Carin Holmberg för att höra om hon upplever att inställningen förändrats hos ansvariga myndigheter sedan boken publicerades.

Carin berättar att rapporten skickades ut till samtliga länsstyrelser och även till nationella psykiatrisamordnaren. Responsen var i stort sett obefintlig, trots att de länsstyrelser som intervjuats i studien själva beskriver djursamlandet som ett stort problem. Intresset från psykiatrin lyste också med sin frånvaro, trots att samlare som får sina djur beslagtag-

Djursamlare och samlade djur – inte bara ett djurskyddsproblem. Finns att köpa t ex på bokus.se

na löper stor risk att begå självmord.

– Att må psykiskt dåligt och ha 40 katter i en lägenhet väcker ingen uppmärksamhet, säger Carin. När djurskyddshandläggarna försöker få socialtjänsten och psykiatri att reagera kan de i enstaka fall åka dit och erbjuda hjälp. Problemet är att djursamlare inte vill ha hjälp och om det inte föreligger akut risk för självmord så ingriper man inte.

Ingens ansvar

Djursamlare kostar också samhället stora pengar. Att ta djuren och utfärda djurförbud har liten effekt. Samlandet börjar ändå om och snart är antalet djur lika många igen. Trots detta verkar ingen berörd myndighet vilja göra något åt själva orsaken till problemet.

– Det måste ingå i myndighetens uppdrag. I dag finns inte längre något utrymme för egna initiativ och inga pengar till något som inte redan ingår i uppdraget. Allt måste vara säkert och evidensbaserat men detta är mycket svårt när det gäller djursamlare, säger Carin.

– Det behövs pengar till artöverskridande projekt. Men samhällsvetare håller inte på med djur och djurvetare sysslar inte med människor, alltså finns det inga pengar till forskning om djursamlande.

Resultatet är ett moment 22. Men det finns utländska exempel på hur man kan arbeta framgångsrikt när olika instanser samverkar

Carin Holmberg

för att få slut på samlandet. Trots detta kommer Socialstyrelsen inte att ta fram några riktlinjer eller ge stöd åt socialtjänst och psykiatri så länge man anser att det saknas en evidensbaserad metod.

Även om det fanns en godkänd metod att tillgå så kan man i Sverige inte tvinga en samlare till behandling. Vad är då lösningen enligt Carin?

– Varför blir de inte polisanmälda? Vi talar om ett par hundra brott om året som borde polisanmälas. De har ju begått ett uppenbart djurskyddsbrott. Det ska enligt lagstiftaren alltid leda till fängelse. Och eftersom de inte är friska borde de kunna dömas till rättspsykiatrisk vård. Det är enda som kan leda till en tvångshandling mot människan. Det skulle också vara ett sätt att göra problemet synligt.

Ett gigantiskt djurskyddsproblem

Kattsamlare är ett gigantiskt djurskyddsproblem som hittills har fått alldeles för lite uppmärksamhet men det finns nya, mer effektiva metoder på sikt ska bidra till att komma till rätta med samlarproblematiken som kostar så mycket lidande och så många liv. I dag vilar ansvaret uteslutande på länsstyrelsernas djurskyddsinspektörer och ideella organisationer men för att få till en bestående förändring måste det till ett samarbete med psykiatri och socialtjänst.

Forts. på sid 4

Toppen på isberget

Den enkät som skickades ut till länsstyrelserna runt om i landet bekräftar att problemet är vanligt även i Sverige. Av 16 länsstyrelser svarade 9 att de kom i kontakt med kattsamlare 6-10 gånger per år, en svarade att det händer 11-15 gånger per år. Det är vanligt med 20-40 katter i en vanlig bostad men det finns fall med så många som 100-200. Detta är förmodligen bara toppen på isberget eftersom djursamlare gör allt för att undvika uppmärksamhet.

Djursamlare upptäcks oftast först när situationen blivit ohållbar. Inte sällan är det grannar som reagerar på lukten och att man ser ovanligt många katter. Ibland kan det vara möjligt att snappa upp varningssignaler om att en människa är på väg in i samlade. De dras ofta till djurskyddsorganisationer och anmäler sig som volontärer eller jourhem eller vill adoptera.

Hittills har det saknats metoder för att handskas effektivt med problemet. Riktlinjerna för länsstyrelsernas arbete prioriterar i första hand näringen, dvs lantbruksdjuren och det hinner gå alldeles för långt innan myndigheterna ingriper. När detta händer leder det ofta till att djuren omhändertas eller avlivas och att personen beläggs med djurförbud. Men eftersom de flesta djursamlare inte själva inser det lidande som de orsakar och inte kan tänka sig ett liv utan djur börjar de nästa utan undantag omedelbart att skaffa nya.

Katter vanligaste djuret

Forskningen visar att katter är det vanligaste djuret bland samlare. Därtill är det tyvärr stor sannolikhet att katterna avlivas i samband med ett myndighetsingripande. Detta motiveras med att katterna är skygga, inavlade eller är sjuka men det görs sällan någon individuell bedömning. Hundar däremot anses oftast möjliga att rehabilitera och omplaceras. Det finns i dag inga studier på beteende hos katter som kommer från kommer från kattsamlare men däremot mycket erfarenhet hos de ideella organisationer som tar hand om vanvårdade katter.

Räddade undan avlivning. Foto: privat.

Det är ingen tvekan om att djursamlande leder till stort lidande. Många djur på för liten yta som inte får tillräcklig omvårdnad skapar en ohälsosam miljö där zoonoser kan spridas. Svält, parasiter, okontrollerad avel och obehandlade sjukdomar är vanligt. Djuren drabbas också av ett känslomässigt lidande när de inte kan ge sina ungar tillräckligt med mat och de kan tvingas leva bland lämningarna av andra djur som självdött.

Barn som lever i hem där det förekommer vanvård drabbas både fysiskt och psykiskt när djuren försummas. Ammoniak i luften skadar dessutom luftrören hos både människa och djur och påverkar hjärnans utveckling. Och när myndigheterna ingriper och avlivar djuren på plats skapas nya trauman.

I dag finns ingen samverkan mellan djurskyddsmyndigheter och socialtjänst och psykiatri. För att uppnå ett bestående resultat krävs att samlarna får behandling för den underliggande problematiken.

Svåra trauman

Djursamlande är numera en egen diagnos (DSM-5, tvångsmässigt samlande). Personer som samlar har kognitiva svårigheter som bl a påverkar möjligheten att planera och strukturera tillvaron, något som går ut över omvårdnaden av djuren. Beteendet triggas ofta av svåra livshändelser och tenderar att bli värre med stigande ålder. De flesta studier tyder på att det är övervägande

kvinnor men det kan också bero på olika attityder gentemot män och kvinnor (ex galna kattkärringar).

Enligt forskningen kan samlarna delas in i tre huvudgrupper:

Den överbelastade omvårdaren
Räddaren

Den utnyttjande (drivs av prestige eller ekonomisk vinning och förekommer i mycket liten grad bland kattsamlare)

Den överbelastade omvårdaren har oftast drabbats av en traumatisk händelse som lett till att hen tappat kontrollen över sin djurhållning. Är ofta benägen att ta emot erbjudande om hjälp med djuren och samlandet kan få ett slut om personen får stöd och uppföljning. Att ta till rättsliga åtgärder hjälper inte i de här fallen.

Räddaren vill inte ta emot hjälp. Hen lider av psykisk ohälsa och inser inte att djuren vanvårdas och lider. Tvärt om anser personen att det bara är hen som kan ta hand om djuren ("jag mår ju bra av att ha djur, alltså måste djuren också må bra"). För att få personen att sluta behövs behandling och insatser från psykiatri. Här krävs lagstadgad hjälp och åtal kan vara nödvändigt. Detta är den svåraste formen av djursamlande eftersom personen helt saknar sjukdomsinsikt

och i närmare hundra procent av fallen omedelbart börjar samla igen om djuren omhändertas. Självmordsrisken är hög eftersom denna kategori av samlare inte kan tänka sig ett liv utan djur. Beteendet kan triggas av svåra livshändelser och en kombination av bakomliggande orsaker som genetiska förutsättningar, livshotande trauma, övergrepp, ensamhet och svår rädsla för döden.

Ny arbetsmodell

I dag behandlas alla djursamlare i stort sett på samma sätt av myndigheterna. Arbetet med rapporten har utmynnat i en arbetsmodell för behandling där man utgår ifrån vilken typ av samlare det handlar om. För att komma till rätta med den svåraste gruppen, Räddarna, krävs ökad kunskap och ett nära samarbete mellan djurskydd, socialtjänst och psykiatri.

Det räcker dock inte med att påverka djurskyddsmyndigheterna. Även psykiatri och socialtjänst måste bli uppmärksammade på problemet och att det finns kunskap och metoder för behandling. Svårigheten ligger bl. a. i den strikta uppdelningen mellan djur och människor, något som även begränsar möjligheterna att få bidrag forskning. De som arbetar med människor tycker att det inte berör dem eftersom det är en djurfråga och vice versa. Men för att lyckas måste man samarbeta.

Lotta Hell, ordförande SVEKATT

Hur arbetar SVEKATT med frågan?

Djursamlare är en angelägen fråga för SVEKATT. I stort sett alla förbundets medlemsorganisationer arbetar med att ta hand om katter från djursamlare. Det är ett omfattande och kostsamt arbete.

SVEKATT kräver att myndigheter och politiker tar till sig den kunskap som finns och agerar för att få slut på lidandet. Lösningen finns i ett samarbete mellan djurskydd, socialtjänst och psykiatri, något som provats framgångsrikt utomlands.

Genom att ta fram nationella riktlinjer för hur berörda myndigheter ska samarbeta och tilldela finansiering särskilt för detta så kan man skapa förutsättningar för att framgångsrikt rehabilitera samlare om annars kommer att återfalla gång på gång. Det är inte värdigt ett land som Sverige att djur fortfarande ska tvingas leva och dö under dessa fruktansvärda förhållanden

Hemma hos Hildas

Bakom den vackraste dörren i Näsby industriområde i Kristianstad ligger Hildas Tassebo. Isabelle Bergkvist är en av föreningens två djursvariga. Hon berättar att på katthemmet finns plats för 20 katter och att man därutöver har tillstånd för ytterligare 20 i stödhem. I den gamla verkstadslokalen finns fyra kattboxar och två isoleringutrymmen, ett diskrum samt ett rum som fungerar som både kontor och matförråd. "Utrymmet är litet och ventilationen är dålig men vi har inrett så gott vi kunnat för att göra det fint för katterna och för att nå upp till länsstyrelsens krav", säger Isabelle.

Tvingas säga nej till 70-80%

Föreningen har ingen betald personal och inte heller några bidrag från kommun eller myndigheter. Bara veterinärkostnaderna ligger på ca en halvmiljon kronor per år. Till det kommer hyra, mat och sand. Trots detta så adopterade Hildas ut inte mindre än 194 katter under 2024. Men med bättre resurser skulle det kunna vara många fler. "Det finns ett stort behov och alltför många hemlösa katter i Kristianstadsområdet och i Skåne generellt. Det vi gör för att hjälpa katter i nöd räcker inte långt, men det är något. Och för de katter vi räddar betyder det allt och deras rätt till sitt liv. Av alla nödrop vi får in så får vi

neka ca 70-80 % av katter. Vi måste prioritera de som är mest akut, i denna kategori är det främst katter i dåligt skick, dödsbokatter, hemlösa mammor med ungar och avlivningshotade katter. Många skriver och vill omplacera sina katter. Vi försöker stötta dem att lösa det själva så gott det går. Men anser att om man skaffat katt har man ett eget ansvar också. Men lätt att försöka lägga över på föreningar att lösa privata kattproblem".

Inget värd

Att människor skaffar katter men sedan inte vill ta ansvar är ett stort problem: "I vissa bostadsområden, speciellt det närmaste, hör det till vanligheten att man skaffar kattunge till barnen. Sen när katten blir könsmogen och inte mer är en lilla pälsbollen och börjar kosta pengar, då sparkar man ut den. Ibland klarar de sig bra ett tag. Ibland lämnas de in på katthemmet, som skelett i päls. Då får man tacka den del av allmänheten som faktiskt sett problemet och hjälpt till. Det som skär mest i hjärtat är när människor kommer till katthemmet en skadad katt som bevisligen är deras egen men förnekar ägandet. Nu kostar katten pengar och då är den inget mer värd. Och att de vuxna skickar fram barnen för att ljuga och bluffa. Inte bra!"

Även om det är trångt så finns det gott om sköna bäddar och klösmöber till katterna

Vad är det för fel i samhället? "Att myndigheter inte uppmärksammar problematiken med hemlösa katter i Sverige. Vi hade kunnat göra så mycket mer om det fanns ekonomiskt stöd och resurser. Tex att få använda kommunernas fastigheter för att bedriva verksamheter. Det hade skapats struktur och arbetstillfällen om katthem inte behövde bedrivas ideellt. I den värld vi lever nu måste katthemmen titta på pengar för att klara dagen och ens kunna hjälpa katterna överhuvudtaget. Och det går inte ihop."

En solskenshistoria

Men det finns ändå ljuspunkter i vardagen: "Som litet katthem i ett riktigt risigt industriområde omgivet av bildäck, bilar, skrot och skräp gör vi så gott vi kan för att göra det lite trevligare. En dag kom en katterkund in med ett stort leende på läpparna och berättade: Jag var osäker och trodde jag kommit helt fel så jag frågade en arbetsklädd man om vägen. Han svarade på lite bruten svenska och pekade: "...kör dit och sväng. Du ser. De' är den vackraste dörren i hela detta skitområde." Det kändes som om solen sken lite extra klart över Tasse just den dagen".

info@hildastassebo.se
 www.hildastassebo.se
 Facebook: Hildas Tassebo,
 Instagram: Hildas Tassar

Känner du till Lex Maja?

Lex Maja, eller 10 kap. 20 a §, i Offentlighets- och sekretesslagen som den egentligen heter, trädde i kraft 2019. Lagen ger personal inom hemtjänst, sjukvård och socialtjänst rätt att bryta sekretessen för att anmäla till polis eller länsstyrelse om de påträffar djur som utsätts för vanvård, misshandel eller som har lämnats utan tillsyn.

Anmälan får bara göras om bristerna inte kan åtgärdas tillsammans med djurägaren eller om denne inte är villig eller saknar förmåga att lösa problemet.

Lex Maja skyddar inte bara djuren utan är också en trygghet för djurägare som inte kan ta hand om sitt djur t ex på grund av olyckshändelse eller sjukdom.

Lex Maja är uppkallad efter katten Maja som svalt ihjäl ensam i en lägenhet då hennes matte åkt in på sjukhus. Hemtjänsten valde, med hänvisning till sekretesslagen, att inte göra något trots att de visste att Maja fanns i lägenheten. Det var SVEKATT-medlemmen Södertälje katthem som den 23 juni 2016 slog larm till Polisen. Maja hade då varit ensam i elva dagar utan mat och vatten och katthemmet hade, tillsammans med en god man, förgäves försökt få hemtjänsten att låsa upp dörren. Polisen omhändertog Maja men då var hon i så dåligt skick att veterinären tvingades fatta beslut om avlivning. Efter att detta hänt var det SVEKATT som, tillsammans med Djurens Rätt, föreslog lagen och förde en framgångsrik kampanj för att få den genomförd.

För Maja kom räddningen för sent.

Katthemmen utnyttjas

En studie om samarbetet mellan ideella organisationer och myndigheterna för uppställning av omhändertagna katter visar på hårda krav som resulterar i att många katthem känner sig utnyttjade.

En forskargrupp vid Sveriges Lantbruksuniversitet (SLU) publicerade i juli i år en artikel i tidsskriften "Frontiers in Animal Science" där man har granskat samarbetet mellan länsstyrelserna och deras kontrakterade katthem. Forskarna tittade i detalj på kraven i kontrakten som upprättats mellan länsstyrelserna och respektive katthem och personal på katthemmen blev intervjuade om hur de upplevde att samarbetet fungerade. De fann att av 21 länsstyrelser hade 17 kontrakt med katthem och det var stora variationer i kraven som ställdes på katthemmen.

Många av katthemmen beskrev en känsla av att vara utnyttjade av länsstyrelserna och ersättningen de fick var generellt låg. I många av kontrakten var det kravställt att personal på katthemmen skulle gå att nås 24/7. I 12 av 17 kontrakt fanns det skrivelser som gav

länsstyrelserna rätt att tvinga katthemmen att byta ut personal på katthemmen om de ansåg att personalen antingen inte hade rätt kompetens eller hade svårt för att samarbeta med myndigheterna. Författarna till artikeln lyfter fram att samarbete med länsstyrelserna kan orsaka arbetsmiljörisker för de anställda, t.ex. om länsstyrelserna kan fatta avlivningsbeslut om katter som de har placerat på katthemmet.

Avslutningsvis lyfter författarna fram ett antal rekommendationer för att komma tillrätta med problemet med hemlösa katter i framtiden. T.ex. genom att politiska beslutsfattare behöver genom lagstiftning och politiska beslut visa på att katters värde är likställt med hundars, det behöver tillföras ytterligare resurser till länsstyrelserna för att bättre ska kunna hantera problemet med hemlösa katter samt att länsstyrelserna behöver likrikta sina strategier för att hantera hemlösa katter.

Emma Bergenström

Lundmark Hedman F, Karlsson M and Yngvesson J (2025) Homeless cats, a societal problem - an analysis of the collaboration between cat shelters and the competent authorities in Sweden. *Front. Anim. Sci.* 6:1629711. doi: 10.3389/fanim.2025.1629711

Råd eller krav?

Jordbruksverkets "allmänna råd" om kastrering har lett till förvirring och många uppfattar det som att det fortfarande är fritt fram att släppa ut sin okastrerade katt. KattO reder ut vad som egentligen gäller.

Jordbruksverket rekommenderar att katter som rör sig fritt utomhus bör kastreras för att förhindra oönskad förökning. Detta är ett allmänt råd och inte ett krav. I SJVFS 2020:8, 6 kap 2 § stadgas emellertid att en kattägare är skyldig att se till att dennes katt inte förökar sig oplanerat. Detta är alltså ett krav. Rekommendationen om specifikt kastration som åtgärd för att förhindra förökning är sålunda ett råd medan påbudet att katten på något sätt, kastration, p-piller osv., ska förhindras att föröka sig är ett krav.

Jordbruksverket kan inte utdöma böter direkt för oplanerad kattavel, men de kan vidta åtgärder som förelägganden, vite, omhändertagande eller djurförbud om kattägaren inte förhindrar oplanerad förökning av sina katter. Länsstyrelsen är den tillsynsmyndighet som kan besluta om dessa åtgärder. Länsstyrelsen kan alltså utfärda förelägganden om att ägaren måste kastrera sin katt om den upprepade gånger blir oplanerat dräktig. Om föreläggandet inte följs kan vite utdömas. I värsta, eller snarare bästa, fall kan Länsstyrelsen besluta om att omhänderta katten eller ge ägaren djurförbud om denne inte följer de förelägganden som beslutats.

Christina Gileforte, jurist

SVEKATT står för alla katters rätt till liv

- Vi informerar om No kill och hur man arbetar enligt No kill-metoden på ett ansvarsfullt sätt.
- Vi knyter samman seriösa kattorganisationer över hela Sverige för att föra de hemlösa katternas talan gentemot myndigheter och politiker.
- Vi är ett stöd i katthemmens dagliga arbete och verkar för att synliggöra den kunskap och erfarenhet som finns inom katthjälpsorganisationerna.

Den gröna tassan är SVEKATTs etiska signum och får endast användas av medlemsorganisationerna. Den är en garanti för att verksamheten bedrivs enligt förbundets etiska policy.

Stöd vårt arbete!

Ge en gåva eller bli stödmedlem. Sätt in 200 kr på Pg 63 31 76-3. Glöm inte att ange namn och e-postadress.

Medlemsorganisationer

Akutgruppen, Stockholm
Djurens Chans, Stockholm
Föreningen 9 Liv Östergötland
Gefle Katthem
Gästrike Katthem
Hemlösa katter i Helsingborg/Skåne
Hemlösa katter Kalmar
Hemlösa Tassar Karlskoga
Hildas Tassebo, Kristianstad
Föreningen Hjälp Utsatta Katter få Hem (HUKH), Stockholm
Katthemmet i Oskarshamn
Katthemmet i Vaxholm
Katthjälpen Kronoberg
Katthjälpen i Malmö
Katthjälpen Sundsvall – Alla vill leva
Kattstallet, Stockholm
Livbojen, Eskilstuna
Norrtälje Katthem
Nynäshamns katthemsförening
Stockholms Katthem
Södertälje Katthem
Uppsala Katthem
Örebro Katthem

Hjälp oss rädda VILSE.NU

Tack vare VILSE.NU har många katter hittat hem och sluppit ett liv i hemlöshet. Nu behöver vi ditt stöd för att fortsätta driva Vilse och hjälpa katterna även i framtiden.

Swish 1236286462 • Plusgiro 63 31 76-3

Nu behöver vi ditt stöd!

Efter snart tio år behöver Vilse uppgraderas och moderniseras. Bland annat behövs mer serverutrymme så att vi kan ta emot alla som behöver få annonsplats. För att skapa en driftsäker och funktionell databas som kommer att fortsätta rädda katter från hemlöshet många år framöver behöver vi anlita en professionell webbyrå och det kostar.

Vill du att Vilse ska finnas även i framtiden? Skänk en gåva så att vi kan fortsätta att hjälpa katterna!

Swish 1236286462 • Plusgiro 63 31 76 - 3